
VRAŽDY
VE SNOWDONII
„Detektivka, která vám nedá vydechnout.“
– Helen Fieldsová
Best Seller
amazon.com
SIMON McCLEAVE

VRAŽDY
VE SNOWDONII

VRAŽDY VE SNOWDONII

SIMON McCLEAVE

Přeložila Hana Fruhwirtová

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Simon McCleave, 2019
Translation © Hana Fruhwirtová, 2026
Cover © Jan Matoška, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-247-2 (PDF)

Pro mámu a tátu

„Oko za oko oslepí celý svět.“

Mahátma Gándhí

„Pomsta je sladká a nepřibírá se po ní.“

Alfred Hitchcock

„Vydej se za pomstou a musíš vykopat dva hroby. Jeden pro člověka, kterému chceš ublížit, a jeden pro sebe.“

Japonské přísloví

1. kapitola

Březen 2017

Detektivové z oddělení kriminální policie vstoupili do betonové schodišťové šachty Crane House v SE15. Páchlo to tam močí a trávou, pod nohama jim praskaly použité skleněné ampulky od cracku. Na zdech byla nastříkaná jména z místního gangu Peckham Young Guns – Dwain G, Bailey, Dukes, Choke…

Čtyři příslušníci zásahovky vyzbrojení pistolemi Glock 9 mm, oblečení v černém a s kevlarovými přilbami přes kukly, se přesunuli k patě schodiště a čekali na pokyn. Ochranné brýle a neprůstřelné vesty jim dodávaly skoro až futuristický vzhled.

Detektivní inspektorka Ruth Hunterová neponechávala nic náhodě a tichým gestem pobídla ostatní, aby se vydali do pátého patra. V uších jí tepalo a úzkost svírala žaludek. Upravila si těžkou neprůstřelnou vestu. I když ji chránila, Ruth proklínala, jak nepříjemně ji omezuje. *Horší než ty příšerný šaty pro družičky od Jane,* pomyslela si.

Před třiceti minutami dostala peckhamská stanice hlášení, že někdo slyšel výstřel z bytu č. 127 v Crane House na Pelican Estate v jihovýchodním Londýně. Toto sídliště proslulo jako líheň drogových gangů, násilí a vražd. Ruth věděla,

že byt obývá Kossi Asumana, přezdívaný Taz – dealer a člen nechvalně proslulých Peckham Boys, spojovaných s vraždami a zločinem po celá desetiletí. Asumana už byl v hledáčku kriminální policie nějakou dobu, přestože šlo jen o malého prodejce cracku na sídlišti. Ruth ale více znepokojovalo to, že Asumana bydlel v tomto bytě se svou ženou Zariou a dvěma malými dětmi. Modlila se, aby se nestaly dalšími oběťmi nějakého zkázonosného obchodu. Jen letos zaznamenal Londýn smrt čtyř nevinných civilistů, kteří se ocitli v křížové palbě gangů, a to byl teprve březen. *Připomíná to tu čím dál víc South Central v Los Angeles.*

Policisté se potichu přesunuli po betonové chodbě a zastavili se před nenápadnými červenými dveřmi bytu č. 127. Ruth kývla k jednomu z příslušníků, který postoupil vpřed s „velkým červeným klíčem" – ocelovým beranidlem, jež dokázalo vyrazit dveře jediným úderem.

Ruth klikla na radiostanici Tetra. „Tři-sedm volá velitelství. Hlídka na místě u cílové lokace. Přepínám."

Rádio zachrčelo. „Tři-sedm přijato. Velitelství vydává rozkaz k akci."

Ruth se na okamžik zastavila, hlavou jí prolétly různé temné scénáře, které na ně mohly za těmi dveřmi čekat. *Tak jdeme.* Mávla a ustoupila ke zdi.

Prásk! Ruth sebou trhla, když se dveře s ohlušujícím třeskem rozletěly a policisté se vrhli dovnitř s namířenými zbraněmi.

„Ozbrojená policie!" řvali. „Ozbrojená policie! Všichni na zem!"

Ruth šla za nimi, srdce jí divoce bušilo. Byt byl uklizený, zaregistrovala ozdobné africké závěsy a vůni kořeněného jídla. V předsíni spatřila dětské botičky úhledně seřazené v řadě a dva růžové kabátky zavěšené na háčcích. Nevypadalo to

jako obvyklá špína dealerských doupat. Policisté se rozešli po bytě a prohledávali místnosti. V předsíni Ruth opatrně přešla přes odhozenou dětskou hru, jejíž kousky ležely neuspořádaně po podlaze. Hruď se jí sevřela. *Ať jsou ty děti v pořádku.*

„Ozbrojená policie! Odhoď zbraň!" vykřikl někde za rohem policista. Vzápětí se ozval ženský výkřik.

Ruth se vrhla do malého obývacího pokoje, těsně za ní vtrhli další policisté, a okamžitě uviděla tělo na podlaze. Kossi Asumana. Jeho bílé tričko bylo nasáklé krví a tmavé oči zíraly dokořán v němém šoku – pohled upřený a přesto nevidoucí. Byl mrtvý.

Příslušníci zásahovky mířili zbraněmi na Zariu Asumanovou, skrčenou v koutě velké pohovky u zadní stěny místnosti. Byla od krve a v třesoucí se ruce svírala pistoli Baikal 9 mm. Módní copánky sepnuté pestrobarevným šátkem ostře kontrastovaly s hrůzou na její tváři, zatímco divoce těkala očima z policisty na policistu a po místnosti. Pohled ale měla prázdný, byla v šoku.

Ruth se ohlédla na příslušníky a klidně řekla: „To je v pořádku."

Udělala krok vpřed a snažila se navázat oční kontakt. „Zario?"

„Paní inspektorko?" ozval se příslušník znepokojeně, ale Ruth ho ignorovala. Věděla, co dělá.

„Zario? Jmenuju se Ruth. Jsem policistka," pronesla naučeným, laskavým tónem.

Zaria se vymanila z transu, podívala se na Ruth a pak dolů na zbraň v ruce. Zřejmě nechápala, jak se tam dostala.

„Odhoďte zbraň!" přikázal příslušník znovu, ale Ruth ho gestem zarazila. *Křikem to nevyřešíme!* Navíc by fakt zaváněl ironií, kdyby Ruth dnes v noci zemřela.

„Je mrtvý, ale nevím, jak se to…“ Zariin sierraleonský přízvuk byl silný, ale hlas zněl prázdně.

„Zario, potřebuju, abyste mi dala tu zbraň,“ poprosila Ruth měkce. „Zario? Podáte mi tu zbraň?“

Zaria se na Ruth podívala jako ve snách. Pak přikývla a položila pistoli na konferenční stolek před sebou. Jeden z příslušníků přistoupil, vzal ji a zajistil.

Zbraň měli, ale tím to neskončilo. Ruth se pomalu přikrčila. „Zario. Kde jsou vaše děti?“

Zaria zavrtěla hlavou, oči se jí náhle rozšířily. „Já… nevím.“

Ruth se ohlédla na seržanta. „Prohledejte byt.“

Seržant přikývl.

„Nechte ji tady, dokud děti nenajdeme,“ řekla Ruth jiné strážnici. Nechtěla, aby Zaria v zoufalství bloudila po bytě.

Rychle se protáhla z obývacího pokoje, prošla chodbou a našla to, co vypadalo jako dětský pokoj. Dvě malé jednolůžkové postele s princeznovskými přikrývkami, panenky a plyšoví medvídci úhledně seřazení na polštářích. Prohledala místnost, ale děti nikde. *Kde kčertu jsou?*

Přišel k ní seržant. „Nic, šéfko. Ani stopa.“

„Kurva,“ zamumlala Ruth. Ležely někde mrtvé? Nebo prostě utekly a teď jsou někde venku na sídlišti, vyděšené a samy? *To není dobré.*

Pak zaslechla nějaký šelest. Otočila se k místu, odkud zvuk přišel – k úzké růžové skříni zabudované do výklenku.

Opatrně otevřela dveře a spatřila dvě malé dívky schoulené uvnitř, s výrazem naprosté hrůzy.

Díky bohu!

Ruth poklekla a podívala se na ně. „Všechno je v pořádku. Nikdo vám neublíží, ano? Postaráme se o vás.“

První dívka zamrkala, pak se pohnula a vstala.

„Výborně. Pojď sem.“

Dívčinu tvář zmáčely slzy, když ji Ruth vzala za ruku a předala seržantovi. Malé prstíky byly ledové a stále se třásly strachy.

Ruth se znovu otočila k výklenku: „Chceš jít se mnou, zlatíčko?“ Druhá dívka přikývla, natáhla ruku a Ruth jí pomohla ze skříně. „Tak. Teď jste v bezpečí.“

Ruth sledovala obě vyděšené dívenky. Co jim způsobí události poslední hodiny, až vyrostou? Viděla to už tolikrát. Bludný kruh zločinu, chudoby a závislosti na místech jako tohle.

Životy se mohly zhroutit během jediného okamžiku, zvláště v SE15. A právě proto koncem týdne odejde od londýnské policie.

Ticho, Snowdonia, severní Wales. Kyselá vřesoviště byla domovem žlutě kvetoucího hlodáše a zeleného borůvčí. Za těmito náhorními plošinami se rozkládala hrozivá hornatá krajina Národního parku Snowdonia a pak samotný Snowdon. Necelých tisíc sto metrů nad mořem, tísnivý, majestátní a věčný. Někdy působil jako pevná ochranná hranice. Jindy jako by naznačoval skryté nebezpečí, hněv nebo dokonce zlomyslnost. Pokřivenou minulost či zášť, která čeká na svou odplatu. V létě temný, v zimě posypaný sněhem. Velšsky se Snowdon jmenuje Yr Wyddfa – Mohyla.

Nerovné, nasucho postavené zídky z kamene jako by krajinu rozřezávaly na zdánlivě náhodné díly. Byly postaveny z místní šedé břidlice a pocházely z konce devatenáctého století, doby největšího rozmachu nedalekého Penrhynského lomu. Zídky zvětraly a porostly bohatou vrstvou lišejníků, kterým se daří na čistém vzduchu a čerstvém západním větru. Obývají je i hejna motýlů – okáč zední hlídkující ve svém teritoriu, přistěhovalci jako admirál červený nebo babočka

bodláková a babočka paví oko se tu objevují už od poloviny února.

V horní části Snowdonu vznikly morénové a eskerové štěrkové valy a bezodtoké prohlubně táním pohřbeného ledu na konci poslední doby ledové. Krajina působila zapomenutě. Nikam se nespěchalo; nic tu nebylo, jen tohle. Místo, kde se čas zastavil a nic se nezměnilo celá století. Epicky rozlehlé vrcholy představovaly poslední ochranu před vpády Římanů a Normanů. A právě tady byl korunován Owain Glyndwr, poslední rodilý velšský kníže.

Ve svazích pod vrcholem nadával detektivní seržant Nick Evans na nerovný terén pod nohama. Byl štíhlý a pohledný s tmavým plnovousem, vyzařoval autoritu nehledě na jeho věk. *Na tak brzkou ranní hodinu je toho běhání trochu moc,* pomyslel si, když pronásledoval o dvacet let staršího muže.

Ten oddychoval a funěl, jak běžel a sklouzl, Nick přesto nezískal ani krůček náskoku. Dewi Jonese znal od dětství. Učil Nicka zeměpis na místní střední škole Ysgol Dinas Padog, dokud neodešel do předčasného důchodu a nezačal pracovat na rodinné farmě o rozloze šestnácti set akrů. Jonesovi tu hospodařili po generace. To bylo ve Snowdonii běžné. Řada úzce provázaných komunit, kde každý znal každého – a myslel si o něm své.

Tři dny předtím byl ovšem Dewi Jones usvědčen z účasti na výrobě a šíření dětské pornografie v severním Walesu. Když Nick přišel, aby mu položil pár otázek, Dewi prostě utekl. Pokud měl Nick o jeho vině nějaké pochybnosti, rozplynuly se v okamžiku, kdy starší muž vyrazil zadními dveřmi ven. Nick netušil, kam Dewi míří ani jak si představuje, že unikne. Protože na scéně je právě on – detektivní seržant Nick Evans od severovelšské policie.

Terén se svažoval strměji. Nyní se nacházeli přibližně tři sta šedesát metrů nad mořem. I na jaře býval vítr ledový a Nick cítil studené štípance na rukou a v obličeji. Pomyslel si, jak tvrdé a nelítostné místo je to pro hospodaření. Že tu Velšané pásli ovce od středověku, se zdálo být naprostým zázrakem, ne-li čirou šíleností. Nick si dopřál malý úsměv s pocitem národní hrdosti, ale právě teď ho zaměstnávaly jiné věci.

Dral se kupředu, uklouzl na nerovném terénu a zase získal rovnováhu. Žasl nad tím, že to Dewi ještě nevzdal. Nepůsobil dojmem atleticky založeného člověka, a přesto Nickovi unikal. Lýtka detektiva pálila námahou z běhu a udržování rovnováhy. Kocovina mu to stíhání zrovna neulehčovala. *To je směšné,* pomyslel si.

Vpředu uviděl kaštanového koně uvázaného u dřevěné brány k nedalekému poli. Dewi mířil přímo k němu. Nicka sevřel nepříjemný pocit, jak sledoval Dewiho odvazovat koně a těžkopádně šplhat na jeho hřbet.

„To snad není možné," lapal po dechu.

Dewi kopl patami a kůň hlučně vyrazil po strmém horském svahu, kopyta vykopávala do vzduchu hlínu.

Kam to sakra jede? Dewiho útěk byl nesmyslný a jako vzdělaný člověk musel vědět, že je jen otázkou času, než ho policie chytí. Dříve nebo později bude muset z hor slézt.

Nick věděl, že Dewiho nemá šanci dohonit. Možná by měl prostě zavolat posily. Na chvíli si pomyslel, že by mohli povolat policejní vrtulník, ale věděl, že po škrtech v rozpočtu to sotva přichází v úvahu.

Zastavil se a rozhlédl, aby zvážil, co dál. Pak v sousedním poli uviděl zablácenou zelenou čtyřkolku Yamaha. Bingo! O chvíli později přeskočil plot, nasedl, zmáčkl zapalování a rozjel se do kopce. Nick jezdil na čtyřkolkách od dětství.

Vozidlo ovládal zručně jako žokej, tlumil nárazy pružností kolen. *To vyrovná naše šance,* pomyslel si.

Dewi zmizel za obzorem, ale o minutu později Nick přejel přes hřeben svahu a zpomalil, když dorazil ke skalnatému terénu vedoucímu ke zrezivělé kůlně na krmivo. Kůň venku přežvykoval trávu, lhostejný k dramatu, které se kolem odehrávalo.

Nacházel se Dewi v té kůlně? A proč? Nick se zastavil. Bylo jasné, že zbytek cesty musí absolvovat pěšky. Seskočil ze čtyřkolky a zatočila se mu hlava. Hrbolatá jízda mu rozhodila rovnováhu a chvíli čekal, než se vrátila. Navíc ho sužovala kocovina, takže byl rád, že studený vítr aspoň trochu tupí bolest hlavy. Upřímně řečeno, Nick měl podezření, že je pořád ještě krapet pod vlivem.

Procházel nerovným terénem. Noha mu sklouzla na mokrém mechu a málem upadl. Když šplhal přes skály, vzpomněl si, jak se Dewi scházel s Nickovým otcem Rhysem, kdykoli se Rhys vrátil domů na propustku z armády. Bylo to v dobách předtím, než Rhys propadl „té nemoci", při níž nemohl cestovat nebo dokonce opustit dům. Dewi a Rhys patřili ke stejné zednářské lóži kdesi v Chirku.

Nick si taky vybavil, jak s otcem a Dewim seděl na břehu řeky Dee, kousek nad Llangollenem. Skleněná láhev limonády s červeným brčkem. Solené chipsy v modrém papírovém pytlíku. Zlaté časy v záři měkkého světla dětství. Letní večery, které nikdy nekončily.

Právě když se chystali zamířit do hospody, Nick uviděl z vody vyskočit lososa. Slunce zachytilo jeho oranžovorůžový ocas a – ačkoli si to možná jen vymýšlel – Nick si pamatoval, že se losos na vteřinu jako by zastavil ve vzduchu. Rhys a Dewi, kteří se právě hádali o posledním kriketovém utkání proti Západní Indii, nic neviděli, ale Nick věděl, že k tomu skutečně došlo.

Bum!

Ten zvuk přetrhl Nickovi nit vzpomínek. Věděl přesně, co to bylo za zvuk. Brokovnice. Srdce mu vynechalo úder a vydechl. *Dewi, co jsi to provedl?*

Kůlna sestávala z šedého vlnitého plechu zrezivělého tam, kde ji držely šrouby. Nick rychle odháčkoval a otevřel železná vrata, skřípající v závěsech. Uvnitř bylo vlhko, tma a zatuchlo. Uprostřed vedl žlab na krmení o délce zhruba tří a půl metru s ocelovou přepážkou na siláž nebo seno. Vítr se opíral do kovové konstrukce, která se rozechvívala s tlumeným, zlověstným sténáním.

Nick rozsvítil baterku. Světelný paprsek pročesával podlahu kůlny a zastavil se, když narazil na to, čeho se Nick obával nejvíc. Obuté nohy a blátivé kalhoty, postava v sedící poloze. Sláma tmavě rudá a lepkavá od krve. Nick zamžikal a pak se přinutil podívat výš. Poznal bradu s šedivějícím strništěm. Ústa, která se smála a vyprávěla sprosté vtipy, jimž Nick nerozuměl.

Ale nad tím zakrváceným horním rtem hlava chyběla. Rozmetána na tisíc kousků se zachytila o vlnitý plech za ní. Pruhy krve, mozku a úlomků lebky postříkaly kovovou stěnu do výšky tří metrů.

Materiál pro noční můry, pomyslel si Nick. Jeho noční můry. A věděl přesně, jak ty noční můry zahnat. Vytáhl z vnitřní kapsy bundy malou lahvičku vodky, odšrouboval uzávěr a zavdal si pořádný doušek.

Vesnice Dinas Padog se nacházela asi třicet kilometrů jihozápadně od Llancastellu po silnici A494, zhruba šestnáct kilometrů uvnitř Národního parku Snowdonia. Na severozápadě se táhl přes obzor výrazně viditelný, temně švestkově zbarvený hřeben Llyn Llydaw.

Ačkoli ji bylo snadné vysvětlit, hluboká fialová barva stále ohromovala početné návštěvníky. Díky optickému jevu zvanému Rayleighův rozptyl je lom modrého světla ve spektru viditelnější než vlnová délka světla červeného. Při úsvitu a soumraku světlo prochází atmosférou pod nižším úhlem a urazí větší vzdálenost přes větší objem vzduchu. Velká část zelené a modré se rozptýlí a k oku dopadá více červeného světla – tak vznikají barvy úsvitu a soumraku a pro lidské oko se hory barví živou fialovou. Turisté ale při pohledu na tu nádheru o technické podrobnosti nestojí.

Na malé silnici při okraji vesnice stála velká novostavba. Jak světlo slábloo, Arabella Dixonová přešla rozhodným krokem zahradou do večerní záře.

Měla copánky k ramenům a byla smíšeného původu, s nosem a bradou, které se zdály pro její obličej příliš malé. Cítila se hrdá na svou štíhlou, elegantní postavu. Jen málo třiapadesátiletých žen chodilo běhat v přiléhavé černé lycře od Sweaty Betty. Někdy si dokonce oblékla crop top. V kabinetu dělala sebeironické poznámky o mačkání svého „obrovského zadku" do dlouhé vínové pohovky u stěny, aby pak hltala ujišťování: „Mlč, Arabello. Zabila bych za takovou postavu!" Následně všem tvrdila, že jí zbývá shodit ještě pár kil.

Pocházela z Merseysidu, ze čtvrti Old Swan v Liverpoolu, a tvrdě si vydřela to, kam se dostala – jakožto zkušená učitelka mířila k ředitelskému křeslu. Rodina její matky pocházela z Trinidadu a přišla do Británie na počátku padesátých let.

Kvůli smíšenému původu se Arabella často cítila jako outsider. Na škole sv. Osvalda ji skupinka kluků šikanovala a pokřikovala na ni, že je „napůl opice". Jednou jí dokonce rozbili hlavu, aby zjistili, jakou barvu má její krev.

Na univerzitě se jí politicky korektní studenti ptávali, odkud pochází. Když odpověděla „z Liverpoolu", následovalo:

„Ne, myslím, odkud jsi původně?“ Jako by musela vysvětlovat barvu své pleti.

Arabella postupně potlačila, až téměř ztratila svůj přízvuk, měla pocit, že být barevnou holkou z Liverpoolu by ji mohlo brzdit v kariéře. Ostatně ten nosový akcent své rodiny stejně nesnášela – směs karibských, irských a velšských vlivů… a věčně ucpaného nosu.

Ředitel Neerav Banerjee, muž kolem padesátky, vyšel do zahrady s pivem v ruce. Byl vysoký a pohledný, s černými vlasy uhlazenými dozadu. Zdál se šarmantní a přátelský, ve skutečnosti byl však bezohledný, ctižádostivý a panovačný. Byl by dokonalým politikem, což vlastně ředitelování v dnešním školství vyžadovalo.

„Co si myslíš o tetování u zaměstnanců, Neerave?“ zeptala se Arabella. Tohle patřilo mezi její oblíbená témata.

„Vidím to stejně jako ty. V práci by je měli mít zakrytá,“ odpověděl.

„Já to prostě nechápu. Ochablá těla ve středním věku pomalovaná nesmazatelnými obrázky, které by propadly i u maturity z výtvarné výchovy,“ utrousila jízlivě. Neerav se pobaveně uchechtl a přejel ji pohledem od hlavy k patě. Arabelle to nevadilo. Naopak, vyhovovalo jí to. Jen se jí tím znovu potvrdilo, co si o Neeravovi – a vlastně o většině mužů – myslela: že jakmile se v nich probudí touha, mozek jde stranou. A pro ni byl sex především otázkou moci a kontroly.

Arabella se posadila na drahý zahradní nábytek a dívala se ven na západ slunce. Věci v jejím životě se vyvíjely dobře. Na obzoru se rýsovalo nové zaměstnání. Sexuální zájem různých mužů ve vesnici. Krásný dům a zahrada.

„Jak to šlo s Bronwyn Wrightovou?“ zeptala se a usrkla ze sklenky. Vnitřní politika školy pro ni byla vším. A dovedla s ní velmi obratně manipulovat.

Neerav trochu ztišil hlas. „Včera nepřišla na schůzku. Prý má ‚pracovní stres'."

„Co závodní lékař?"

„Příští čtvrtek," odpověděl.

„Dá výpověď. Je to líný fracek, který dostal upřímně řečeno víc šancí, než si zaslouží. Za mě je to uzavřené. Pošlu ti pak inzerát, co jsem přichystala na její místo." Arabellin tón byl chladně soustředěný a ona věděla, že to Neerava vzrušuje. Věděla, že by ji nejraději ojel hned tady a teď. A jí to nevadilo. V posteli byl dobrý. Ale tím to končilo. Jestli si chtěl namlouvat, že je v tom něco víc, byl to jeho problém.

„Díky, Arabello. Vždy o krok napřed," poznamenal vděčně.

„To je důvod, proč jsem se dostala až sem. Vždyť to víš, Neerave." Její tón vyzařoval sebejistotu. „Dělej svou práci pořádně, nebo odejdi. To je moje motto." Arabella se nijak nesnažila zalíbit se „řadovým" učitelům. Nezáleželo jí na tom, že její povýšenost leze každému na nervy. Vlastně se jí to líbilo.

V kapse bundy jí zavibroval telefon. Vytáhla ho a přejela pohledem svítící displej. Textová zpráva.

TY ČERNÁ KURVO!

Nereagovala. Další blbý vtip v esemesce. Stejně ale zvedla oči ke křoví na konci zahrady.

Co to bylo za zvuk? Nic, asi je jen paranoidní. Nebylo to však poprvé, co něco slyšela.

Schovala mobil.

„Pojďme dovnitř. Je zima," řekla a společně se vrátili do domu.

2. kapitola

Dvoupatrový autobus londýnské hromadné dopravy se kolébal po Whitehallu a se syčivým výdechem vzduchových brzd zastavil. Bylo časné jaro, ale zima se ještě držela a nechtěla se vzdát. Hustý provoz se sunul kupředu nekonečně pomalu.

Ruth zahnula do Richmond Terrace a minula mladého vousatého bezdomovce v pletené čepici, který prosil o drobné. Zastavila se, dřepla si k němu a s úsměvem mu podala pár mincí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se. Jedno oko měl celé červené a podlité krví.

„Mark,“ odpověděl.

„Kde je tvůj domov, Marku?“

„V Halifaxu.“ Severský přízvuk nešlo přeslechnout.

„Daleko od Yorkshiru. Máš kde se najíst nebo kde přespat, Marku?“

„Někdy. Chvíli jsem měl ubytování, ale pak jsem začal zas brát,“ vysvětlil.

„Znáš Skylight Crisis?“

„Ne…“

„Víš, kde je Commercial Street u stanice Liverpool Street?“

Přikývl a oči se mu rozšířily překvapením, že mu chce někdo pomoct.

Ruth se podívala na hodinky, bylo deset. „Přijď tam v jedenáct. Mají otevřenou poradnu bez objednání. Postarají se o tebe a zkusí ti najít místo, kde bys mohl přespat."

„Díky," řekl trochu rozpačitě.

„Dávej na sebe pozor, ano?" Dívala se mu do očí, dokud znovu nepřikývl.

Přála si, aby mohla zůstat déle a udělat víc. Byl to přece něčí syn. O čem asi snil jako kluk? Co si jeho rodiče a rodina říkali, když přemýšleli, čím jednou bude to malé dítě, které si hrálo vedle nich? Představila si, jak by se cítila, kdyby její vlastní dcera Ella, dnes už něco přes dvacet, žila na ulici. *Jak si někdo může myslet, že je tohle v pořádku?*

Přitáhla si límec tmavého pláště, když se do ní opřel ledový vítr od Temže. Vzduchem se rozlehl pronikavý jekot sanitky a Ruth sebou trhla, jak se snažila proplést hustým provozem. Sledovala, jak záchranné vozidlo na okamžik vyjelo na přeplněný chodník, aby objelo stojící auto, a málem při tom srazilo chvátajícího cyklokuryra.

Už samotná existence v Londýně člověka vyčerpávala. Ve vzduchu viselo napětí a úzkost jako jedovatý plyn. Někteří lidé z toho čerpali energii, ale ona ne – a právě proto byla ráda, že odjíždí. Vlastně se nemohla dočkat. Londýn se tolik změnil. A bylo tu příliš mnoho duchů minulosti. Příliš mnoho nenávisti a násilí. Ruth sjela rukou do kožené kapsičky na řemínku přes rameno a vytáhla krabičku marlborek. Zapálila si cigaretu a zhluboka potáhla. Takhle je to lepší.

Dva čínští školáci v modrých sakách a kravatách ji míjeli na segwayích. Ruth se podívala na budovu, před níž teď stála. Někomu Scotland Yard evokoval mlhavé noci, Sherlocka Holmese a pořádkové hlídky na obchůzce. Nová moderní budova se skleněnou fasádou Metropolitní policie ale

vypadala spíš jako sídlo reklamní agentury, což podle ní dokonale vystihovalo dnešní podobu policie. Styl nad obsahem. Sídlilo tu vrcholné vedení i databáze případů – Home Office Large Major Enquiry System, známý spíš pod zkratkou HOLMES – odkaz na literární tradici londýnské kriminalistiky. Dokonce i výcvikový program nazvali s nadsázkou Elementary.

Ruth dokouřila, típla cigaretu o odpadkový koš a zamířila ke vchodu. U dvou bezpečnostních kontrol vytáhla služební průkaz. Betonové zábrany před okny v přízemí sloužily jako ochrana proti útoku autem. Vstup do budovy obklopovala betonová stěna. Ozbrojení příslušníci jednotky RASP, Royalty and Specialist Protection, hlídkovali kolem budovy se samopaly ISG MCX u boku. Pohled na ozbrojené policisty ji pořád znervózňoval, i když se jí skýtal posledních dvanáct let každý den.

Došla k otočným skleněným dveřím a vstoupila. Po další bezpečnostní kontrole zamířila do luxusní kantýny, kde to vonělo po jídle a kávě.

Z rohu na ni zamávala vrchní inspektorka Jess Gallowová, se kterou kdysi pracovala v jižním Londýně. Ruth musela přiznat sama sobě, že byla do Jess vždycky tak trochu zamilovaná. Do jejích velkých hnědých očí by se dokázala dívat donekonečna. Jess teď působila u protiteroristické jednotky a měla základnu ve Scotland Yardu. Vedla si dobře a Ruth jí to upřímně přála.

Jess vstala se širokým úsměvem. „Ahoj Ruth." Na chvíli se objaly, zatímco se po nich ostatní ohlíželi. Policisté nebyli zrovna známí přehnanou vřelostí.

„Vrchní inspektorko Gallowová? Mám vyseknout pukrle, nebo se rovnou uklonit?" popíchla ji Ruth.

„Ale kuš, nech toho a jdi si dát kafe," zasmála se Jess.

Ruth si objednala americano a vrátila se zpátky. „Bože, kam se poděly časy, kdy si člověk mohl v klidu sednout na kafe a cigáro?“ Káva v ní vždycky probouzela chuť na nikotin.

„Tomu se prý říká pokrok. Každopádně já už přestala,“ pochlubila se Jess.

„Fakt? Jak je to dlouho?“ zeptala se Ruth obdivně i trochu závistivě.

Jess se podívala na hodinky. „Bude to skoro jedenáct.“

Ruth se rozesmála. Jess byla zábavná a dokázala ji během pár minut uklidnit, bez ohledu na to, jak dlouho se neviděly. Tvořily by skvělý pár – kdyby Jess nebyla hetero.

„Kdy jsi tu naposled?“ zeptala se Jess.

„Zítra. Už mám sbaleno, jsem připravená vyrazit.“

„K severovelšské policii, proboha? To je teda taky pokrok,“ pozvedla Jess obočí.

„Už toho mám dost. Došlo to tak daleko, že ani nevnímám, když se dívám na dalšího mrtvého mladého člověka. A severní Wales je klidný. Na tom není nic špatného,“ bránila se Ruth, i když někde uvnitř tušila, že za jejím odchodem jsou i jiné důvody. Věděla ale, že už je ve službě příliš dlouho na to, aby se někdy dostala na pozici vrchní inspektorky. Ústup do ústraní, do venkovské krásy Snowdonie, bylo přesně to, co teď potřebovala.

„Proč zrovna severní Wales?“

„V dětství jsem tam trávila spoustu času. Táta měl rodinu v Conwy. Jeho teta Dolly si vzala Velšana jménem Charlie. Neměli děti, takže mě a bráchu totálně rozmazlovali.“ V tu chvíli si Ruth vzpomněla na všechny dárky k Vánocům, Velikonocům, narozeninám, a dokonce jen tak při příjezdu na letní prázdniny.

„Budeš se nudit. Pokud ovšem nechceš být velkou rybou v malém rybníce.“

„Bože, ne. Nechci tam dorazit jako nějaký všeználek z Metu," nakrčila Ruth nos.

Jess pokrčila rameny. „Přes všechny problémy je Met prostě nejlepší."

Ruth si to sama často myslela. Jenže život policistky v Londýně z ní udělal cynika. Denně viděla lidi v těch nejhorších podobách. Kolik smrti, zkázy a chaosu měla každý den před očima? K tomu ještě musela snášet skrytou šikanu detektivního vrchního inspektora Jima Parsonse z peckhamské kriminální policie, který jí za poslední dva roky systematicky podkopával sebevědomí i morálku. Ale nahlásit to nešlo. V Metropolitní policii to prostě takhle nefungovalo.

„Upřímně, já potřebuju nudu. Melu z posledního. A tam nahoře je krásně. Technicky vzato bych tu dneska neseděla, nebýt severního Walesu."

„Jak to?"

„Babička odvezla tátu během války do Conwy. Byly mu tři roky. Zůstali u její sestry. Když se o dva roky později vrátili domů do Balhamu, dům byl pryč, stejně jako půlka ulice. Přímý zásah bombou z luftwaffe. Takže kdyby tehdy neodjeli k rodině do severního Walesu, neseděla bych tu dnes s tebou."

„Budeš nám tu chybět," podívala se na ni Jess soucitně. „Trochu ti závidím. Máš toho za sebou hodně. A chytat traktory překračující rychlost, než půjdeš do důchodu, je možná přesně to, co potřebuješ. Rozhodně lepší než ten chaos, co řešíš dole v Peckhamu."

„Horší to být nemůže, ne? Převezmu na pár příštích let přestupky na traktorech, pytláctví a krádeže ovcí." Pak si vzpomněla na svou dceru. „A Ella je v Liverpoolu, takže ji budu vídat víc." Znovu si usrkla kávy. „Nevyřeší to, co se stalo se Sarah. Ale bude to nový začátek, který by mohl pomoct."

Sařin přízrak ji pronásledoval všude. Bylo to vyčerpávající. Přibližně v 8 hodin ráno 5. listopadu 2013 nastoupila Rutina partnerka a láska jejího života, Sarah Goddardová, na vlak ve stanici Crystal Palace, ale do cílové stanice nikdy nedorazila. Zmizela a od té doby ji nikdo nespatřil.

„Na téhle frontě asi žádné novinky, viď?" zeptala se Jess.

Ruth zavrtěla hlavou. Přes tři roky nic. Prošli každý snímek kamerového záznamu, vyslechli každého možného svědka a ověřili každý podnět. Proběhla k tomu rozsáhlá mediální kampaň, výzvy, sociální sítě a plakáty. Nic.

„Nechápu, jak jsi to zvládla," přiznala Jess.

„Nezvládla. Někdy jen sedím a brečím. Musím být pořád zaneprázdněná, jinak zešílím."

„Tak proto jedeš do Walesu?" zeptala se Jess.

„Možná. Nový začátek nemůže uškodit, ne?"

„Nechci ti brát iluze, ale dávej si pozor. Přízraky mají ve zvyku člověka pronásledovat."

Ruth dobře věděla, že je to pravda. Už se ale rozhodla.

Nezapomněl na něco? Co to bylo? Měl pocit, že to má na dosah, ale nedokázal to uchopit. Byl neklidný a rozrušený. A teď to zmizelo. Sakra!

Nablízku se zjevně nacházel kůň. Jeho nozdry se rozšířily a z horkého dechu se v chladu srážela pára, kterou cítil na tváři. Najednou tu byl pohřební průvod z dávných časů. Viktoriánská velšská ulice s mokrými kočičími hlavami, temná a ledová, a hustá mlha pohlcovala vše v dálce. Čtyři černí koně, ozdobení pštrosími pery a sametovými přehozy, kráčeli pomalu vpřed. Pohřební vůz se kodrcal a třásl po dlažbě. Zlatým písmem na něm stálo Bisset & synové a květiny skládaly jméno Nicholas. Muži v cylindrech a fracích, dunění kol z jilmového dřeva. Nick se otočil, lapal po dechu, jako by se měl udusit. Čím

víc běžel k průvodu, tím víc se mu vzdaloval. Kostelní věž s hodinami bez ručiček. Dewi Hughes, muž, kterého včera viděl mrtvého a bez hlavy, se z davu na chodníku usmíval. Vedle něj stál Nickův otec Rhys v elegantní červené slavnostní uniformě Welsh Fusiliers. Nick se po něm ohnal, ale někdo ho odtáhl pryč.

Z mlhy se vynořila středověká šibenice. Kupředu vykročil zachmuřený muž se šedivým plnovousem a křivým nosem. Oblečený v tmavě purpurovém rouchu – byl to svatý Thomas Glynn. Navlékli Nickovi smyčku na krk a on se pokřižoval. Vzhlédl k nebi a k Bohu a pak se s prásknutím dřeva propadl padacími dvířky. Na okamžik visel, nohy mu téměř komicky škubaly… a pak zemřel.

Nick se probudil a chvíli jen ležel. Pak hlasitě vydechl. V hlavě mu dunělo. Ležel nehybně ve tmě a proklínal úzkost, z níž se mu svíral žaludek. Dokonce způsobovala i mravenčení ve varlatech. Díky tomu věděl, že propadá panice. Chvíli sen zpracovával a zíral na strop. Sen, který Nickovi připomínal, že jednoho dne zemře.

Položil ruku nalevo a pohladil peřinu. Nikdo vedle něj neležel. Dobře. Prostěradlo a matrace byly suché, což znamenalo další plus. Tu noc postel nepomočil. Záda a krk měl mokré potem a stejně tak polštář. Proč se tedy cítí tak čilý? Sáhl po hodinkách, ale už podle tmy venku poznal, že je ještě brzy. 4:45. Zvedl sklenici vody, ruka se mu trochu třásla. Alkoholický třes. Lehl si zpátky a pozorně naslouchal tmě. *Jak jsem se sem dostal? Do tohohle bodu?* Puls se mu trochu zpomalil.

Nick vstal z postele a přešel k oknu. Závěsy byly roztažené, jako každou noc. Když nemohl spát, cítil se líp, když viděl noční oblohu. V anonymních alkoholicích tomu říkali *vyšší moc*. Duchovní spojení s něčím, co člověka přesahuje.

Možná pak bylo bytí méně dusivé. Jenže teď ho jeho *vyšší moc* nechávala na holičkách a on potřeboval drink. Opije tě první sklenička. Ne čtvrtá nebo pátá. Ta první. To věděl. Nepotřeboval, aby mu v tuhle ranní hodinu v hlavě duněla samolibá hesla. Už teď se mu tělo napjalo vztekem.

Podíval se na dům naproti a snažil se prohlédnout tmu. Bydlel tam starší manželský pár v důchodu. Nick je znal od vidění, občas si zamávali, ale byli to zbožní presbyteriáni, kteří pořád mluvili o Bohu, a jejich samolibost v něm vyvolávala chuť jim ublížit. Bůh ho opustil už dávno a Nick si křivdy pamatoval.

Pak v odrazu ve skle zahlédl sám sebe a nelíbilo se mu, co vidí. „Nelíbilo" bylo vlastně slabé slovo. Nenáviděl to.

Jako dítěti mu všichni říkali, že je po matce. Tmavé vpadlé oči, úzký nos a výrazná brada. Teď všichni tvrdili, že je celý dědeček z matčiny strany, Bryn – zvlášť od té doby, co si nechal narůst vousy. Nick se zamyslel, jestli bude ve stáří vypadat jako jeho otec. Jeho nadřízený jednou říkal, že to potká každého. „Jednou se ráno probudíš, podíváš se do zrcadla a zjistíš, že holíš vlastního otce." Možná proto si nechal narůst vousy? Neměl nejmenší touhu být jako jeho otec, ani trochu. Nenávist a hořkost v něm pořád přetrvávaly, a přestože je se svým mentorem z anonymních alkoholiků, zkráceně AA, rozebíral dlouho, nikdy úplně nezmizely.

Jeho nadřízený, John Jones, řekl před dvěma dny týmu kriminální policie, že dnes dorazí nová inspektorka z londýnské Metropolitní policie, což bylo to poslední, co Nick potřeboval. Nějaká namyšlená londýnská frajle, která se bude vytahovat a lézt všem na nervy. Proklatí Angličané. Inspektorů měli málo, ale jestli se k někomu na kriminálce začne chovat povýšeně, Nick ji srovná. Už měl dopředu při-

pravené, co jí řekne, jakmile začne. V hlavě si ten rozhovor přehrál poslední dobou už několikrát. Takový prostě byl.

Zahořklost vůči londýnské Met v něm zůstala od chvíle, kdy je Thatcherová v roce 1984 poslala potlačovat stávkující velšské horníky. Celá jeho širší rodina pracovala v dole Bersham. Slýchal jejich vyprávění o tom, jak z Met přijeli, machrovali, že jsou „připravení k akci", a provokovali je k potyčkám. Když policejní autobusy projížděly kolem řad jeho stávkujících strýců a bratranců, policisté na ně mávali pětilibrovkami.

Večer, zatímco velšští horníci seděli doma bez peněz, Londýňáci vyráželi do místních hospod, chlubili se přesčasy, nadávali horníkům do komunistů a kupovali místním ženám pití, než je dostali do postele.

Nedá se nic dělat, pomyslel si Nick, když se loudal do kuchyně, otevřel lednici a vytáhl poloprázdnou láhev vodky. Přiložil ji ke rtům, nadechl se a polkl dva velké loky. O pár vteřin později ucítil alkohol v žaludku. Pak se mu prudce stáhly břišní svaly a bránice, zvedl se mu žaludek a vyzvracel čirou tekutinu na podlahu. Nic nového. Zkusil to znovu a začal se dávit nasucho. Sůl. Potřeboval něco slaného, aby mu vodka vydržela v žaludku dost dlouho na to, aby se vstřebala do krve. Vzal kus silně namazaného chleba, posypal ho solí a ukousl. Počkal dvě vteřiny a pak si znovu zavdal.

Uběhla minuta. Zatím dobré. Riskl další doušek a pak ještě jeden, k tomu víc soli, která fungovala. Teplo vodky se šířilo ze žaludku a v hlavě i po těle se rozlila úleva. Díky bohu. Opřel se o kuchyňskou linku, zhluboka se nadechl a pak se vrátil do postele s lahví vodky vedle sebe.

3. kapitola

Ruth seděla za volantem už dvě hodiny. Naposledy navštívila severní Wales před dvaceti lety. Teď se na čas stane jejím domovem. Na dálnici M54 minula odbočky na Telford a pak na Ironbridge a v duchu si poznamenala, že se tam jednou musí podívat – i když dobře věděla, že si to slibuje už roky.

V rádiu hrálo *Back to Life* od Soul II Soul a Ruth si zpívala s nimi. *Club Classics Volume 1* byl soundtrack roku 1989 a ona znala každé slovo každé písničky. Viděla Soul II Soul naživo v klubu The Fridge v Brixtonu v roce 1991 a byl to vůbec nejlepší koncert, jaký kdy zažila. Když si tehdy poprvé vzala extázi, spolkla „Denis postrach okolí", jak se té černo-červené tabletce přezdívalo. Pamatovala si, že si přála, aby ta noc nikdy neskončila. Seděli pak v Brockwell Parku, kouřili trávu, pili víno z lahve a sledovali, jak vychází slunce.

Krajina Shropshiru se po obou stranách silnice rozprostírala do dálky, aniž by ji hyzdila jediná budova. Bylo pozdní dopoledne a slunce nalevo se snažilo přemoct oblačnost, takže obloha vyzařovala zvláštní bělavé světlo. Jižněji bylo nebe těžší, olověné, a když Ruth přimhouřila oči, viděla v dálce déšť padající na hřebeny Long Mynd a vrchol Black Knoll. Aniž by znovu spustila oči ze silnice, sáhla na sedadle spolujezdce do kabelky a vytáhla cigaretu a zapalovač. Vložila si

cigaretu do úst, zapálila ji a zhluboka potáhla. Takhle je to lepší.

Rozlehlá krajina Ruth povzbudila. Bolest z londýnského života a to, co se stalo se Sarah, ji pronásledovaly každý den. Lidé jí říkali, že to bude lepší, ale nebylo. Naopak se to zhoršovalo. Snažila se nad to povznést a nenechat se tím ovlivnit, ale prostě to nešlo. Tohle tedy měl být její nový začátek. Klidnější život.

Mířila za krásou a jednoduchostí severního Walesu. Tradičně trávila každé léto právě tady, v nádherné části světa, jejíž kopce a údolí jí byly dnes tak důvěrně známé. Dlouhé, nekonečné cesty v rodinném, hořčicově žlutém Roveru 2000, starý kazetový přehrávač, z něhož hráli Culture Club nebo Lionel Richie, dokud se nevybily baterky nebo dokud rodiče nerozhodli, že je čas na Cliffa Richarda nebo Neila Diamonda. Nemohli si dovolit autorádio, ale když naplno zpívali *Dancing on the Ceiling*, vůbec to nevadilo.

Někdo kdysi řekl, že „mládí si svého mládí neváží". Teď už přesně věděla, co tím myslel.

Nick zaparkoval před katolickým kostelem svatého Marka. Vypnul motor a dál poslouchal Rag'n'Bone Mana.

Na okamžik zaváhal, sevřel rty a podíval se na zavřenou přihrádku před spolujezdcem. Opřel se v sedadle a rozhlédl se kolem. Déšť bubnoval o kapotu čím dál silněji a kapky na oknech vytvořily souvislou clonu. Uvnitř auta byl Nick skoro neviditelný, což mu vyhovovalo. Schovaný před zvědavými pohledy a soudy ostatních. Píseň *Human* hrála dál a její slova jako by ospravedlňovala jeho potřebu pít.

Natáhl se a otevřel přihrádku před spolujezdcem. Ozvalo se tupé cinknutí, jak se láhev červeného vína převalila a narazila o plast. Díkybohu. Úleva. Není nic horšího než si

myslet, že tam ještě něco je, otevřít to a zjistit, že je flaška prázdná a člověk v háji.

Nick popadl víno, odšrouboval víčko a třemi dlouhými loky do sebe obrátil půlku obsahu. Líbilo se mu to slovo, co mu problesklo hlavou: „pingnout". Prostě si pingnu půl flašky červeného. Supermarketového Shiraz za 3,99 liber. A hlavně šestnáct procent alkoholu; ne úplně sherry, ale dost blízko. Stejně by to v láhvi nevydrželo dost dlouho, tak proč kupovat něco lepšího.

A pak přišla okamžitá úleva a téměř radost, když alkohol projel jeho nervovým systémem a uklidnil ho. Bože, teď je to lepší. Cévy se roztáhly, serotonin a dopamin začaly dělat svou práci. Nick vydechl. Opět ve hře. Opět „normální". Hodiny v autě ukazovaly, že mu zbývá deset minut.

Opřel se o sedačku a podíval se na kostel na rohu hlavní ulice v Dinas Padogu. Původně byl postavený jako součást fary v roce 1887 v novogotickém stylu inspirovaném 14. stoletím. Z auta viděl moderní vitráž, vytvořenou v šedesátých letech na místní umělecké škole jako připomínku mučedníka svatého Thomase Glynna. Glynn byl učitel, který odmítl přestoupit k protestantům, a Angličané ho za jeho víru v roce 1564 na trhu v Llancastellu oběsili, rozčtvrtili a popravili. Jeho duch se pak měl anglickým vojákům mstít, dohánět je k šílenství a nakonec k sebevraždě. Nickovi se představa velšského ducha, který si to vyřizuje se svými anglickými trýzniteli, líbila. Cítil k Thomasi Glynnovi zvláštní sympatie, a ještě větší k jeho pomstě. On sám se jednou svého mentora z AA zeptal, jestli by jeho „vyšší silou" nemohl být duch svatého Glynna – a hned mu došlo, jak šíleně to zní.

Když mu bylo jedenáct a navštívil to tu se školou na výletě, viděl figurínu svatého Thomase Glynna zavěšenou na

maketě šibenice. Už tehdy ho ten příběh fascinoval. V jeho snech se stávala šibenice skutečnou.

Nick vytáhl klíčky ze zapalování, vystoupil a rozběhl se ke dveřím. Setřásl vodu z kabátu a hodil si do úst dvě extra silné mentolky. *To zakryje pach chlastu*, pomyslel si.

Dobře, dneska přestanu pít. Tentokrát už opravdu. Vydržím to, překonám všechen ten pot a třes. Klidně si vezmu pár dní volna a budu jen ležet v posteli a trpět. Budu s tím bojovat a přestanu.

Klubovna u kostela svatého Marka působila na Nicka jako uklidňující návrat v čase. Konalo se tam čtvrteční polední setkání anonymních alkoholiků. Od sedmdesátých let se tu skoro nic nezměnilo. Stěny byly natřené dvěma křiklavými odstíny zelené, nahoře limetkovým, dole smaragdovým, oddělenými starou lištou. Čelní stěně dominoval velký krb s viktoriánskými keramickými kachlemi a na ošoupané dubové římse stály malé sošky Panny Marie a svatých.

Nick seděl na svém obvyklém místě – na šedé plastové židli vzadu. Takhle se mohl vyhnout zbytečnému tlachání a nikdo z něj necítil alkohol. Stejně věděl, že dneska mluvit nechce. Při tom množství alkoholu v krvi by se mu pletl jazyk a hned by se prozradil.

Opodál seděl Will, šedovlasý muž kolem šedesátky, s nohou přes nohu. Nick si o něm myslel, že je nafoukaný kretén. Doslova. Moc to sice nezapadalo do zdejšího duchovna, ale to mu bylo jedno. Totální kretén.

Když domluvila žena středního věku, Will se trochu napřímil. „Jmenuju se Will a jsem alkoholik."

„Ahoj Wille," odpověděli ostatní sborově.

Nickovi bylo jasné, že od Willa uslyší totéž co vždycky. *Ten chlap nemá ani špetku sebereflexe,* pomyslel si, *i když už je přes dvacet let střízlivý.*

„Díky za tvou výpověď, Yvonne. Vždycky si rád poslechnu, co máš na srdci. A přistihl jsem se, že…“

Blá, blá, blá. Nick už neposlouchal. Vypnul. *Co tu sakra dělám? Vůbec to nepomáhá. „Hlavně se vracej,“ říkají pořád. „Funguje to, když na tom pracuješ.“ To určitě. Už s tím běžte do prdele.* Nick cítil, jak v něm roste vztek. Ztrácel tu čas a akorát se rozčiloval. Vydržel do přestávky na čaj, pak odešel a sedl si do auta, kde dopil víno. Takhle to bylo lepší.

Byla to krutá pravda. Svět byl jednodušší, když měl v sobě alkohol.